

Cuộc Gặp Lạ

Bùi Nghĩa

Văn về thành phố dự đám cưới cô em gái. Lòng anh hân hoan khó tả, ít khi có những cơ hội như vậy để anh có thể gặp anh em, họ hàng và người trong xóm. Trên cao, ngàn sao chiếu sáng trong không khí đầy những tinh thể nước li ti. Buổi tối hôm ấy, ánh sao lấp lánh thật bất thường. Có một ngôi sao màu đỏ nhạt long lanh đối mặt và nằm cạnh mặt trăng ở ngang chân trời. Không khí ẩm của những ngày vào hạ làm lung linh mặt trăng tròn màu cam và ánh trăng trở nên đẹp kỳ dị.

Cha mẹ anh sống trong một căn nhà vuông xinh xắn ở ngoại ô thành phố. Sau nhà, có mảnh vườn đầy cây ăn trái : nhãn, soài, mít, ổi, đu đủ... Trong vườn, tiếng chào hỏi, tiếng cười, tiếng nói của họ hàng và khách khứa, đèn đuốc chiếu sáng làm nhộn nhịp khu vườn thông thường vắng người yên tĩnh. Anh đi đến cạnh bờ giếng cũ, bờ giếng loang lổ tro ra từng viên gạch màu đỏ xạm. Anh nhớ từng gáo nước giếng mát lạnh, trong lành được xối trên đầu, tuôn trên mình đầy bụi bặm và mồ hôi sau những ngày cuối tuần trồng cây, đào đất mệt nhọc.

Em gái của Văn, xinh xắn trong bộ đồ đầm trắng của ngày lễ giới thiệu 'Xin chào các cô, các chú, các bác, các bạn, xin giới thiệu anh Sáu đã lặn lội từ thành phố nhiều đèn, hoa lệ của Âu Châu. Anh có nhiều đặc tính nhưng điều trội nhất là nói được 4 thứ tiếng : Ta, Tàu, Anh và Pháp.'. Những người ngồi quanh bàn ngẩng đầu nhìn anh 'Nhiều thế! Nhưng trong sức chứa của cái đầu nhỏ, thế nào cũng căng thẳng, như vậy, anh có bị nhức đầu hay không ?'

Anh mỉm cười 'Nói đúng ra rằng tóm lại thì tôi có được song ngữ mà thôi vì tôi chỉ nói được 4 lần một nửa những tiếng vừa nói.

Người em gái của anh đáp lại 'Anh đừng khiêm nhường nhé ! Anh sẽ biết rằng em xếp anh ngồi bàn này vì những người khách ngồi quanh bàn có những tài năng không thường. Đây là một bàn đặc biệt.' Nói xong, em anh nhìn người đàn bà ngồi đối mặt anh 'Chỉ cho anh Sáu biết một số điều lạ mà chị biết được về anh đi !'. Tuy rằng vắng nhà đã lâu, Văn vẫn biết được nhiều người hàng xóm nhưng chưa được dịp gặp người đàn bà này bao giờ. Khuôn mặt không có một nếp nhăn như một người đóng hát bộ, thật khó đoán được tuổi của bà ta.

Bà ta nói ' Bên phải của anh, những người này có tài năng phi thường. Còn bên trái của anh..., làm sao tôi có thể liệt kê những bạn này ? ...' Bà ta nói tiếp 'Họ là những -Thị nhân-, người có chức năng trượt vượt qua thời gian. Thí dụ như cậu này có thể đọc được quá khứ của anh; Làm sao cắt nghĩa được chuyện này ? Có thể là trời phú. Nhưng tướng mạo của anh là kết quả có nhiều lớp của những gì đã trải qua trong quá khứ. Cậu ta thấy được tâm hồn của anh. Em đoán thử anh này đã làm gì hôm qua'.

Dưới cặp mày thưa, cậu này có một cách nhìn lệch như có một trái kỳ hay vì tiêu điểm không đồng nhất giữa hai con mắt. Mắt trái di chuyển chậm hơn mắt phải, như dễ dàng tiếp thu lớp ảnh tuyến được giao thoa hay chồng chất lên trên hình ảnh thật mà ít người có thể tiếp nhận được.

Cậu ta nhìn Văn chăm chú 'Dễ thôi, dễ thôi... Anh này mới về thành phố, em thấy nhiều mây mù trên khuôn mặt... Đúng rồi, hôm qua anh ở trên không, trên máy bay. Anh mới đến sáng nay thôi sau một hành trình dài và mệt nhọc vì em còn đọc giải được những hình ảnh của những giấc mơ còn in trên vẻ mặt.'.

'Quá, quá xá... Hay lắm.' Văn nghĩ 'Sao vậy ? Tôi đang ở đâu đây ?'

'Anh ngồi cạnh tôi,...' Giọng nói bà ta nhuyễn nhặng như tấm lụa 'là người có khả năng phân tích và đoán trước những việc lớn sắp xảy ra trên thế giới. Anh ta không phải là một thầy bói mà là một người có viễn nhãn.'

'Sao có được ?' Văn rất ngạc nhiên.

Người đàn ông mỉm cười 'Đúng ra thì, khả năng nào cũng phải nhờ vào kiến thức. Tôi đọc nhiều sách và làm việc tâm huyết để được nhãn lực này. Không phải chỉ mình tôi có được giác quan này đâu. Nhiều người trên thế giới có khả năng này. Thí dụ như Bill Gates chẳng hạn. Ông ta đoán được tương lai, đại sự trên thế giới,

thói quen tiêu thụ của chúng ta, con đường chúng ta chọn để sống. Và ông ta làm ra nhiều tiền nhờ vào tài năng này. Không phải con đường tôi chọn nên tôi vẫn mãi còn nghèo.'
Tất cả khách ngồi cười ầm lên.

'Còn chị, vậy thì tay nghề đặc biệt của chị là gì ?' Người đàn ông viễn nhãn lấy lời 'Tôi đoán được đại sự của xã hội, trên thế giới nhưng tôi không thể thấy được những gì sẽ xảy ra ngay bây giờ, ngay ở nơi đây. Chị ta thấy được tương lai gần. Chị Thị ơi ! Chứng minh điều này đi chị '
Chị Thị trả lời với giọng mạch lạc 'Anh tên là Văn, tôi biết đấy '
'Văn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác vì đây là lần đầu anh gặp họ. 'Làm sao chị biết được tên tôi là Văn ? Lạ lắm !' Bà ta nói 'Anh vừa nói đây' Nhưng anh không hiểu 'Nhưng chị không biết không biết tên tôi hời này, cách đây vài phút.'

Người đàn ông tiếp lời 'Chị Thị có giải nghĩa rằng hiện tại mà chị nhận thức không chỉ là một thời điểm rất mỏng manh ngắn quá khứ và tương lai. Nhưng đối với chị, hiện tại là một liên tục, rộng dài hơn hiện tại mà chúng ta nhận biết, với 5 phút trước đó và 5 phút sau đó.'

Bà ta thêm vào 'Trong văn học Mỹ, người ta gọi những người như tôi là -Kim nhân-, người vàng. Tôi chỉ nhìn thấy được nhiều khúc đoạn của thời gian hơn những người khác thôi '
Bà ta ngừng một lát rồi tiếp 'Một vài nhà vô địch thể thao cũng có nhãn quan rộng như tôi. Họ có thể đoán trước đường banh đi, bên trái hay bên phải ! Anh có biết rằng trong những trận đánh quần vợt cao cấp, khi người giao banh có thể đập trái banh đến hơn 200 cây số giờ; Làm sao người nhận banh chạy đến và trả banh lại được, trong khi người chạy nhanh nhất trên thế giới chỉ chạy hơn khoảng 40 cây số giờ thôi. Những người này là những -Kim nhân-. Họ thấy tương lai gần và chạy trước. Ta có thể nói rằng họ có cái liếc nhanh tiên liệu được những gì sắp xảy ra.'
Văn không hiểu hết những gì bà ta giảng nhưng dầu sao, những giải thích đó được chứng minh có hợp lý một cách huyền hoặc.

'Các anh chị là những quái nhân.' Chị ta trả lời 'Không đâu, quái nhân là không đúng mà là những người có khả năng vô thường thôi.'

Bữa tối hôm ấy, anh uống nhiều cốc rượu. Thông thường anh không như thế, nhưng hôm đó là buổi tiệc đặc biệt. Rượu Whisky khai vị và vài ly rượu đỏ trong lúc tiệc cưới. Đầu anh nhẹ, mặt anh hồng. Gió trong vườn lại thổi hiu hiu. 'Quái cho quái, vô thường cho vô thường luôn Còn những gì sắp tới nữa ? Chắc không còn gì làm mình ngạc nhiên nữa đâu.' Anh sẵn sàng xông vào những điều vô định và huyền bí.

Bà Thị tiếp tục 'Ngồi bên phải của anh, người này nhớ được tất cả những số điện thoại của thành phố.' 'Chú cha ơi ! Giờ mới được nghe một điều tương đối bình thường đây. Mình đã được xem điều này trên truyền hình rồi.' Anh cố tình chọc ghẹo 'Như vậy anh có được vui khi là một niên giám điện thoại không ?'
Người này không đồng ý 'Anh có thể gọi tôi là một máy điện toán chứ tôi không phải là một quyển niên giám phẳng lép. Có điều khi tôi ngấm mắt lại, những đoạn khúc hình ảnh vừa qua còn ở lại trong trí nhớ như tôi đang đang coi một cuốn phim. Đầu óc tôi như một máy ghi hình ảnh. Thật khủng khiếp khi phải sống lại những gì xấu vừa trải qua vì sự việc như thật còn ám ảnh trong đầu.'

Văn nhìn quanh bàn có 12 cái ghế nhưng còn một ghế trống đặt cạnh anh. Người đàn ông ngồi bên trái, quay đầu nhìn cửa vô 'Mây đâu rồi ? Trời tối rồi sao em ta chưa đến nhỉ ?'
Bà Thị trả lời 'Hôm nay Mây làm việc nhiều nhưng sắp đến rồi đây !'.

Có một chị đeo kính ngồi xa Văn mấy ghế. Chị ta xinh xắn trong chiếc áo dài bằng lụa được ủi thẳng. Văn nhìn chị ta 'Chị có huyền hoặc hơn những người mà tôi đã được nghe tối nay không ? Chị có thể đi trên nước hay bay cao trên không ?'
'Không thể đâu.' Giọng chị trầm lặng 'Tôi chuyên về ngành triết học và tôi có những giải đáp về những điều vô cùng nhỏ hay vô cùng lớn. Anh muốn biết về những điều gì ?'

Anh nhận xét 'Không biết nữa, vì các anh chị rất lạ và có khả năng không thường, vượt trên sự suy tưởng của tôi...' Chị ta ngắt lời 'Anh muốn biết nơi đâu là ranh giới của vũ trụ hay không ?'.

Anh không hiểu những gì chị ta giải thích nhưng anh ghi nhận rằng con người không cùng kích thước của vũ trụ vì vậy làm sao nhận thức được nơi nào là biên giới. Có như vũ trụ là một tập hợp đóng hay là một tập hợp mở thì có sao đâu ? Còn nếu không gian trở thành vòng, rồi chiều sâu trở thành vô cùng sâu, quá mức người ta tưởng tượng thì cũng không phải là không gian của anh.

Anh tự nghĩ 'Khi mình còn bé, không gian là căn nhà xinh xắn, mảnh vườn sau nhà hay giản dị hơn là cái giếng sâu thăm nhìn không thấy đáy. Lúc đó, anh cũng không biết chiều sâu đáy giếng ra thế nào ? Giờ không gian anh sống là những người bạn bè, thành phố anh sống, là chân trời Tây hay những thành phố mà anh có dịp thăm viếng.

Mỗi thời điểm anh có một chỗ đứng, có những giới hạn khác nhau. Anh đã đổi nhiều và anh vẫn đổi hằng ngày. Khi anh về xứ sở nơi anh đã lớn lên, nhà cửa cánh đồng trở nên nhỏ lại. Có thể khi anh thấy được những gì là giới hạn của vũ trụ, anh đã trở thành một con người khác, một sự vật khác và sẽ có những suy nghĩ không giống như hôm nay. Hay là thời gian phải trải qua để đi đến ranh giới đó dài, quá dài đến nỗi anh không bao giờ thấy được những điều vô cùng lớn, vô cùng xa. Vì con người chỉ sống được không quá một trăm năm, không đủ để hoàn tất cuộc đi vô tận.'

Anh không nhận thức được sự thật như thế nào. Trong đầu, có những sự việc bị thất lại, nhưng cũng có những sự việc được giải thoát ra và sáng sủa hơn khi vừa ngồi vào bàn ăn này.

'Ồ, Mây đến rồi đây. Em trông có duyên lạ.' Mây vào bàn và ngồi cạnh anh. Cô ta có cặp mắt sáng nhưng cuối đuôi mắt còn thoáng nhiều mơ mộng, tóc đen láy xoã ngang vai trên chiếc áo màu đỏ rượu vang. 'Chào ơi ! Đáng cô này là đáng người tôi thích đây.' Anh hít mạnh không khí vào phổi. Tiếng Mây êm ái và dễ thương. Văn không kèm được bao xúc động khi ngồi bên cạnh Mây.

Anh hỏi một cách ngu ngơ 'Tên cô là Mây ?'

Một câu trả lời bất ngờ 'Không đâu, đó là biệt danh của em.'

'Vậy tên thật em là gì ?'

'Anh đoán thử đi ' Mây ranh mãnh, trào phúng. Văn đã uống nhiều nên không tỉnh táo và anh không để ý những gì anh nói 'Em tên Thi.'

'Cô ta trả lời 'Dạ, gần đúng như vậy.'

Văn không nhớ những gì xảy ra sau đó nhưng hai người ngồi rất gần nhau. Anh cảm nhận được mùi hương thoang thoang của Mây như hương một bông hồng lạ. Cuối cuộc lễ và trước khi tiễn biệt, cô ta tặng anh một mảnh cẩm thạch.

Mây nói 'Để anh nhớ lại những giây phút ngắn chúng mình nói chuyện với nhau. Và cẩm thạch có phép màu cho người ta tránh được tai nạn. Anh đi đường bình an.' Rồi đáng nàng rời xa và biến khuất ở cuối ngõ đường hương lộ trước nhà.

Ngày hôm sau, Văn còn giữ được mùi hương trong tâm tưởng. Trong phòng khách, trên chiếc ghế dài cổ bằng gỗ mun, anh cùng người em gái, hai người hàn huyên về buổi tiệc tối hôm qua. Sau một chốc, anh ta hỏi ' Em có biết nhà Mây ở đâu không ? Mây là bạn của em à ?'

Người em gái anh nhíu mày 'Em không biết Mây là ai hết, anh Văn ạ.'

'Là cô gái đến trễ và ngồi cạnh anh tối hôm qua, với chiếc áo đỏ và cặp mắt mơ mộng.'

'Đâu có người nào đến trễ đâu. Chỉ có mình anh và mười người khách khác thôi.'

Giọng em anh điệu cợt 'Tối qua, anh say như bọm nhậu. Cô ta chỉ có trong sự tưởng tượng của anh thôi. Cô ta không có thật anh Sáu ạ.'

Văn thất vọng không biết nói gì hơn và đi ra ngoài vườn bên cạnh bờ giếng cũ. Anh thì thầm 'Có thể là mình uống rượu đến say. Tối qua, mình gặp biết bao người với nhiều tài năng lạ. Những khoảnh khắc sôi nổi khó quên như một giấc mơ thành sự thật. Mình tưởng rằng đã gặp được nói chuyện với một người, xinh xắn đầy nhưng những lúc bình thường mình cũng có thể gặp cô ta trong cuộc sống. Người con gái ấy, nàng lại không có thật, chỉ có trong sự tưởng tượng của ta.'

Trong vườn gió thổi vi vu, Vãn nhét tay vào túi quần trái. Có gì cộm cộm trong đó, rồi anh rút ra một mảnh
cầm thạch, vân màu xanh nhạt, đẹp như mơ.
.....

Cuối hạ 2003